

4 8 годин / 2 оберти Землі
перед тим...
Ніч.
Темрява.

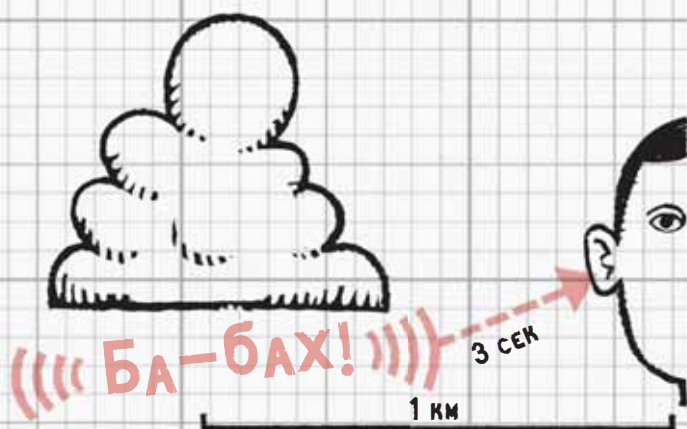
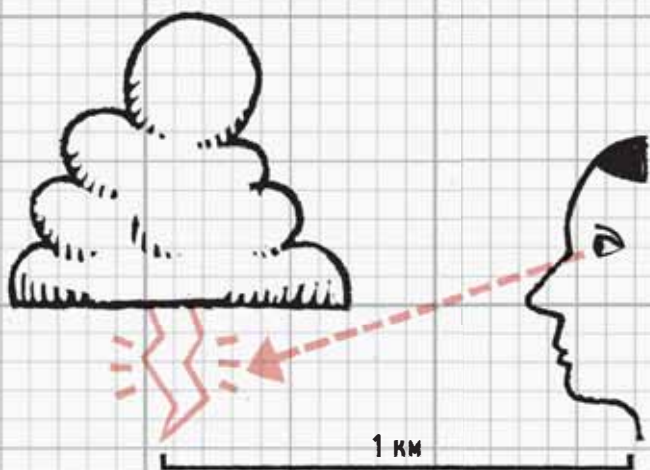
Спалах!

Яскравий спалах блискавки розітнув темряву і кресонув над скляним даховим вікном.

Франк Ейнштейн відірвався від своєї роботи і подивився вгору. Він рахував уголос:

— Секунда — раз, секунда — два, секунда — три, секунда — чотири, секунда — п'ять, секунда — шість.

Бам-ба-рах! Вібрація звукової хвилі грому прокотилася склом старого металевого вікна Франкової майстерні та наукової лабораторії.

— Різниця між світлом блискавки і громом — три секунди на кожен кілометр... Шість секунд — два кілометри, — рахував Франк, використовуючи різницю між майже миттєвою швидкістю світла і значно меншою швидкістю звуку. — Якраз вчасно.

— Ти впевнений, що це працюватиме? — запитав Вотсон, натягуючи довгі жовті гумові рукавички для миття посуду, щоб захистити себе. — Тому що знаєш, чуваче, це все здається цілковитим божевіллям.

— Усе просто ідеально, — відповів Франк. — Ідеально, тому що мама з татом знову вирушили в одну зі своїх подорожей по визначних місцях. Мій найчудовіший дідусь Ал дозволив влаштувати лабораторію в його гаражі та використати усе, що мені знадобиться. А ще кльово, що ми можемо скористатися блискавками для зарядки мого суперкласного смартбота, оживити його і нарешті здобути головний приз Мідвілського Наукового ярмарку.

Знову спалахнула блискавиця. Гримнув грім.

— Головний приз — сто тисяч баксів готівкою покриє всі борги дідуся Ала. А смартбот потім допоможе нам вигадати все, що лише забажаємо. — Франк ізолював останній мідний дріт і закріпив його у мозку смартбота. — Ну що не так?

— А пам'ятаєш, як останнього разу ми збирали гоночні машини...

Франк підняв руку, наче хірург перед операцією.

— Вакуумний перемикач!

— ... і ти засунув реактивний двигун
у дитячий візок...

— GPS-модуль!

— ... а потім вирішив, що ми зможемо зекономи-
ти пальне, якщо знімемо гальма...

— Голова!

— Можу шрам показати.

— Голова!

Вотсон оглянув верстак, на якому валявся усі-
лякий ремонтний мотлох із механічних, електрич-
них і сантехнічних приладів двадцятилітньої дав-
нини. І взяв блискучу металеву штуку із двома
прорізами.

— Ти маєш на увазі оцей корпус від тостера?
Спалах!

Франк звів погляд на вікно вгори
та знову почав рахувати:

— Секунда — раз, секун-
да — два...

Ба-бах!

— Так! Голову давай! Да-
вай!

Вотсон віддав Франкові
тостер-голову.

Франк прикрутив
останню частину

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

на призначене для неї місце. Він поклав смартбота у іржавий червоний контейнер, закріплений мотузками до кронштейнів, а потім протягнув дріт до двигуна механізму, що відчиняв гаражні двері.

Франк відступив на крок і востаннє поглянув на свою роботу.

— Цей робот буде здатний мислити, вчитися і ставатиме дедалі розумнішим. А життям його наповнюватиме лишень енергія блискавиць.

Франк натиснув кнопку відчинення гаражних дверей.

«Ж-ж-ж-ж-ж-ж» — задзижчав двигун. Мотузка натягнулася. Вікно нагорі відчинилося, і смартбот у контейнері, що слугував операційним столом, піднявся під дах гаража.

— О так! — вимовив Франк Ейнштейн із демонічним реготом. Його волосся і лабораторний халат раптом здійнялися в повітря, підхоплені різким поривом вітру, що увірвався до лабораторії. Щойно знову спалахнула блискавка, рвонув виделку для барбекю, яка виконувала роль перемикача для передавання електроенергії до смартбота.

— Готовий, Вотсоне? — заволав Франк.

Вотсон підтягнув ремінець на своїх захисних окулярах і несамохіть заперечно мотнув головою.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Однак Франку він показав здійнятого догори великого пальця — так.

Лабораторією пронісся шалений вихор.

Контейнер поволі підіймався у заряджене блискавицями небо.

Франк рахував:

— Один, два...

І раптом — *б-з-з-з-з-з-з-т!*

Світло в гаражі замиготіло, блимнуло — і згасло. Стало темно.

Франк почув тихий лемент Вотсона.

— Ой, ні!

Знеструмлений двигун відпустив мотузку, прикріплену до контейнера. Той гупнув на бетонну підлогу зі страшенним металевим скреготом!

Спалах! Гуркіт! І саме цієї миті вгорі вибухнули блискавка і грім. Блакитно-білий розряд електрики, який повинен був оживити смартбота, протріскотів по блискавичнику і спокійнісінько пішов у землю через дрів заземлення.

Спахах блискавки відобразив ув очах Франка і Вотсона серію фотовідбитків:

— Смартбот злітає з контейнера;

— Смартботова голова-тостер відлітає в один бік;

— Смартботове пилососне тіло відлітає в інший бік.

Потім темрява.

Бр-ру-у-у-у-у-ум, бр-ру-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-м-м...

Грім із блискавкою погуркотіли геть.

— Франку? — погукав голос із дверей кухні. — Агов, хлопці, з вами все гаразд?

Обличчя дідуса Ала, освітлене свічкою, що її він тримав у руках, занурилося в темряву Франкової лабораторії.

— Що трапилося? — запитав Вотсон.

— Кльові рукавички, — зауважив дідусь Ал. — А, мабуть, електрику вибило. Але якось дивно, лише в цьому будинку.

Свічка в руках дідуса Ала відкинула коло жовтавого світла на розкидані шматки решток Франкового смартбота.

— Це що ще таке?

— Ой, та це та штука, яку я ліпив на недільний науковий ярмарок, — пояснив Франк.

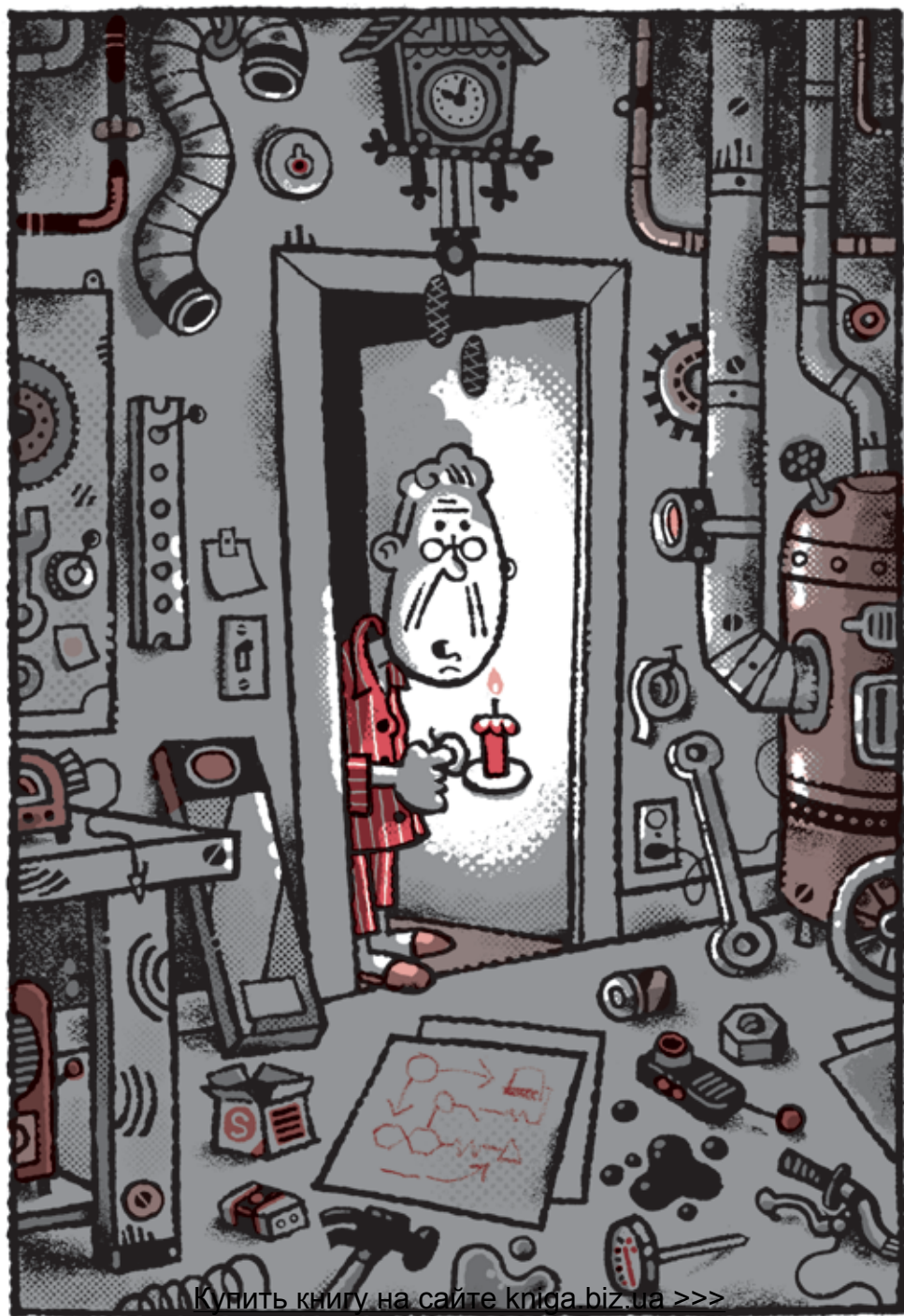
— Вона ж не поламалася, ні?

— Ну так, трішки, — відповів Франк, не бажаючи засмучувати дідуса.

Франк зібрав безживні рештки смартбота і обережно поклав їх на верстак.

— Я полагоджу його вранці.

Вотсон стягнув із рук гумові рукавички, поплемавав відтятую голову-тостер і закинув через плече свій рюкзак.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

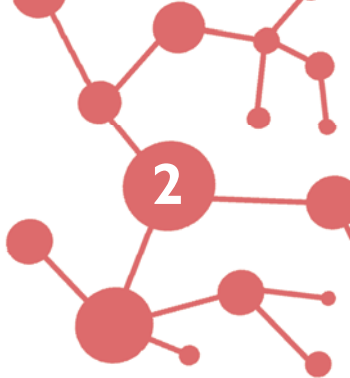
— Робот, який здатен сам себе навчити, — таки крута ідея.

Франк підняв аркуш паперу із детальною схемою мозку робота й ескізами атомів. Він зім'яв його в кульку і кинув на верстак, де валялися запчастини і розбиті деталі.

Франк кивнув.

— Дякую, Вотсоне. Побачимося завтра. — Франк Ейнштейн повернувся і вийшов із лабораторії.

Бр-р-у-у-у-м-м, — буркнув останній грім, коли за спинами Франка і дідуса Ала зачинилися кухонні двері.

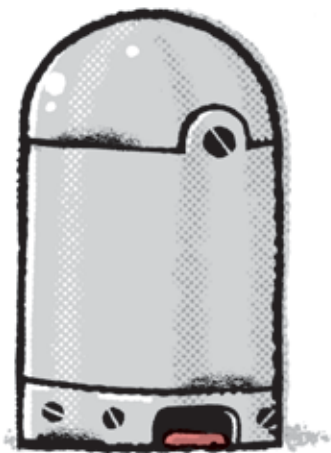

У ФРАНКОВІЙ ЛАБОРАТОРІЇ ЗАПАЛА ТИША.

Гроза вщухла. Франк спав. Містечко
Мідвіл вгамувалося.

Ніч стояла ясна. Промінь сріблястого
світла від майже повного місяця сяяв згори крізь ве-
личезні квадратні вікна й дахове вікно.

Місячне сяйво сковзнуло по тостер-голові
смартбота, по вивернутих схемах мозку, що лежали
на ігровому контролері, по зупиненому годиннику,
електроклавіатурі, по грилю для гамбургерів, блен-
деру, двигуну для моделі літака, тренажеру для пре-
са, алюмінієвому гнучкому шлангу, пульту для те-
левізора, по магнітах, батарейках, замках, старому
сталевому листу, по стереоколонках, пилососу, лам-
почках, комп'ютерному монітору, велосипедному

клаксону, веб-камері, по скляному куполу, дитячому візочку, термометрах, вентиляторах, автомобільному GPS, колекції зразків каміння, великому срібному смітникові та зламаній колись балакучій мавпочці-обіймашці.

Коли легкий нічний вітерець пробрався всередину крізь гаражні двері, він не ворухнув жодної залізачки, деревинки або пластикової детальки, та йому піддалася зім'ята паперова кулька на Франковому верстаку. Кулька прокотилася на півтора оберти і вдарилася у моток мідного дротика. Дротик розмотався, і його вістря торкнулося металевого листа, а той упав на шматок кременя.

Коли сталь упала на кремінь, утворилася іскра.

Іскра потрапила в самісіньку середину мозку смартбота, зібраного Франком.

Вона побігла тонкими доріжками комп'ютерних схем і чипів пам'яті.

Вона подвоювалася, потроювалася, розділялася на чотири й утворила мережу взаємопов'язаних іскор, що разюче скидалися на мережу взаємопов'язаних клітин людського головного мозку.

Павутиння взаємопов'язаних іскор стало... думкою.

Взаємопов'язане павутиння стало... планом.

Око веб-камери розплющилося. А потім знову заплющилося, і знову розплющилося, блимнуло. Потім відправило бездротову команду безголовому тілу робота. На грудній клітці замерехтів маленький зелений вогник — зарядилася батарея, енергія наповнила увесь пирососний тулуб. Енергія збільшувалася, розходилася і розповсюджувалася по всьому тілу.

Одна з механічних рук-затискачів досі лежала на верстаку.

Іскра.

Затискач відкрився.

Іскра.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Затискач закрився.

Іскра.

Уся рука-затискач почала рухатися.

Тепер хитросплетіння потоків енергії піднялося і заповнило всі наелектризовані шляхи. Механічна рука відкрутила задню панель на блоці живлення ігрового контролера, а потім зібрала до купи жорстку пластикову коробку пілососа, веб-камеру і скляний купол.

Місяць заховався за хмару.

У лабораторії стало темно, хоч око вибий. Дві механічні руки почали відбирати з мотлоху на верстаку запчастини й інструменти і збирати їх до купи. Руки повертали викрутки, закручували пружини, регулювали механізми, скріплювали, стукали, майстрували. Руки замінили проводку, зібрали тіло, під'єднали частини, закріпили шланги і нарешті приладнали голову нового робота до тіла.

Хмара розсіялася.

Промінь місячного сяйва знову освітив лабораторію.

І тепер на верстаку Франка Ейнштейна з'явилося дещо нове.

Дещо, чого там не було раніше. Дещо здатне мислити.

Дещо здатне вчитися. Дещо... живе.